

Tereza OPAVOVÁ

Jošt z Rožmberka († 1467)

Bakalářská práce Historického ústavu Filozofické fakulty Jihočeské univerzity, České Budějovice 2010, 78 s., z toho 5 stran obrazových příloh

Tereza Opavová si za téma své bakalářské práce zvolila osobnost Jošta z Rožmberka. Druhorozený syn Oldřicha II. z Rožmberka byl významným představitelem náboženského a politického života 15. století v českých zemích, když zastával mimo jiné úřady generálního převora Řádu sv. Jana Jeruzalémského v Čechách a v Bratislavě a vratislavského biskupa.

Tereza Opavová se kvůli nedostatkům pramenů nehlásí k biografické metodě, ačkoliv by se tak z názvu práce mohlo zdát. Název práce neodpovídá ani otázkám, které si autorka položila na s. 18. Své pojednání Opavová strukturovala podle církevní kariéry Jošta z Rožmberka. V úvodní kapitole se pokusila shrnout několik málo titulů odborné literatury, které osobnost Jošta z Rožmberka vůbec zaznamenaly, a dále se věnovala literatuře k dějinám rožmberského rodu a řádu johanitů. Její přehled zejména o „rožmberské literatuře“ je však velmi neúplný, působí spíše nahodilým dojmem a až na dvě výjimky končí na konci 20. století. Novější práce, které se snaží postihnout rožmberský rod i z jiných než politických a genealogických souvislostí, ponechala stranou. Naopak snad až příliš pracovala s některými spíše přehledovými tituly (Bohumír Němec, Rožmberkové. Životopisná encyklopedie panského rodu, Praha 2001). V úvodní kapitole Tereza Opavová také představila použité prameny. Vedle narativních pramenů tvořily heuristickou základnu její práce zejména listiny, jejichž autorem byl Jošt z Rožmberka, popřípadě které se týkaly johanitského řádu. Je škoda, že autorka nevyužila satirickou polemiku Jošta z Rožmberka s Václavem Korandou, kterou zmínila v závěru své práce (s. 66).

Druhá kapitola si klade za úkol vysvětlit rodovou strategii Rožmberků při volbě kariéry druhorozeného syna Oldřicha II. z Rožmberka Jošta. Zejména v podkapitole o Oldřichovi II. jde však spíše o kompilativní shrnutí základních událostí z dějin českého státu v husitské době. Za nejprínosnější část práce lze považovat kapitolu o působení Jošta z Rožmberka jako generálního převora johanitského řádu. Zde Tereza Opavová těžila zejména z diplomatického materiálu, který ji umožnil postihnout především hospodářské aktivity Jošta z Rožmberka. Prostřednictvím jednotlivých transakcí ukázala Rožmberka jako pečlivého hospodáře, který se snažil konsolidovat řádový majetek. V poslední kapitole, která opět vychází zejména z litera-

ture, se nakonec Tereza Opavová věnovala Joštovi jako držiteli vratislavského biskupství, přičemž připomněla dva význačné momenty – jeho umírněný postoj ke králi Jiřímu z Poděbrad a nepřátelství s Vratislavskými.

Z textového hlediska se práce v některých případech vyznačuje logickými nepřesnostmi (s. 28 a líčení sporu mezi Oldřichem II. a Janem z Rožmberka) a stylistickými neobratnostmi (časová rovina výkladu, opakování slov – např. s. 12, přílišná závislost na jazyku pramenů – např. s. 49). Naopak prohřešky proti citačnímu úzu nejsou příliš časté. Práce obsahuje obrazové přílohy, bohužel však bez jejich seznamu. Z obsahových připomínek by zasloužilo vysvětlení používání slova „aristokrat“ (s. 6) a zejména termínu „České království“, především v souvislosti s obrazovou přílohou č. 2.

Na základě uvedených skutečností diplomovou práci doporučuji k obhajobě a navrhuji ji ohodnotit již stupněm **dobře**.

Zlatá Koruna 28. 6. 2010

PhDr. Pavel Král, Ph.D.